

Sygn. akt V CSP 1/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi M. K. na przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego w
Warszawie w sprawie o sygn. akt II UK 100/17
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu, reguluje ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”). W myśl art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W okolicznościach sprawy zastosowanie mają przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje obligatoryjne zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach z zakresu własności przemysłowej także rzeczników patentowych. Przymus adwokacko-radcowski jest wyłączony jedynie w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także, gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.), a ponadto, gdy zastępstwo procesowe Skarbu Państwa jest wykonywane przez Prokuraturę Generalną Skarbu Państwa (art. 87¹ § 3 k.p.c.).

Wynikające z art. 87¹ § 1 k.p.c. założenia koncepcyjne dotyczące reprezentowania stron w postępowaniu przez Sąd Najwyższym wskazują, że przymus adwokacko-radcowski pozbawia strony zdolności postulacyjnej. Przymus ten - z wyjątkiem wymienionych wyżej postępowań wpadkowych - obowiązuje w każdym postępowaniu, w tym również w postępowaniu ze skargi na

naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, które ma być wszczęte i toczyć się przed Sądem Najwyższym. W tym postępowaniu zachodzi konieczność wykazania się przez skarżącego zdolnością postulacyjną, analogicznie jak w postępowaniu kasacyjnym lub zażaleniowym toczącym się przed Sądem Najwyższym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77 oraz z 19 grudnia 2000 r., V CZ 113/00, nie publ.).

Wniesienie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki przez stronę, która nie ma zdolności postulacyjnej czyni skargę niedopuszczalną, a dalsza ocena skargi pod kątem spełnienia ustawowych wymagań jest bezprzedmiotowa (por. mającą moc zasady prawnej uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2007 r., IV CSP 1/07, nie publ.).

Skarżący M. K. sporządził i wniósł skargę osobiście. Nie wykazał, aby należał do kręgu osób wskazanych w art. 87¹ § 2 k.p.c., które w postępowaniu przed Sądem Najwyższym mogą działać bez zastępstwa adwokata lub radcy prawnego. Skarga M. K. podlegała więc odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

l.n